

CAPITOLUL

unu

Cartea pe care o țineți acum în mâini – presupunând că, într-adevăr, țineți această carte și nu alta și că aveți numai două mâini – este una din cele două existente care vă pot arăta deosebirea dintre cuvintele „neliniștit“ și „anxios“. Cealaltă este, firește, dicționarul, iar eu, dacă aș fi în locul vostru, pe aceea aș citi-o.

Asemeni cărții de față, dicționarul vă informează că „neliniștit“ înseamnă „a fi îngrijorat în legătură cu ceva“ – v-ați neliniști dacă, să zicem, ați primi ca desert înghețată de prune uscate, deoarece v-ați teme că are un gust oribil –, în vreme ce „anxios“ înseamnă „chinuit de un suspans rău prevestitor“,

un sentiment pe care l-ați avea dacă la desert ați primi un aligator viu, întrucât v-ar chinui neagra presimțire că, în loc să mâncați desertul, s-ar putea să fiți voi mâncați de acesta. Dar, spre deosebire de cartea aceasta, dicționarul cuprinde și termeni cu mult mai plăcuți. Cuvântul „balon“, de pildă, este în dicționar, la fel și cuvintele „păun“, „vacanță“ sau „execuția“ „autorului“ „a“ „fost“ „suspendată“, care împreună formează o propoziție întotdeauna plăcută auzului. Iată de ce, dacă ați alege să citiți dicționarul, și nu acest volum, ați putea sări episoadele cu „neliniștit“ și „anxios“ și nu ați mai citi despre lucruri care v-ar ține treji toată noaptea, plângând și smulgându-vă părul din cap.

Dar cartea aceasta nu este un dicționar, iar dacă ați sări peste episoadele cu „neliniștit“ și „anxios“, ați rata cele mai plăcute secțiuni ale întregii povești. Niciunde în acest roman nu veți întâlni cuvintele „balon“, „păun“, „vacanță“, sau, din nefericire pentru subsemnatul, nimic despre suspendarea vreunei execuții. Veți găsi însă – regret

să o spun – cuvinte precum „jale“, „deznădejde“ și „nefericire“, expresiile „pasaj întunecos“, „Contele Olaf deghizat“ și „orfanii Baudelaire în capcană“, plus o gamă asortată de termeni și sintagme încărcate de tristețe, pe care nu mă simt în stare să le aștern pe hârtie. În esență, răsfoirea unui dicționar v-ar putea neliniști, întrucât v-ați teme să nu îl găsiți plictisitor, pe când lectura acestui roman vă va trezi, cu siguranță, anxietăți, deoarece vă va chinui suspansul rău prevestitor care îi muncea și pe orfanii Baudelaire, iar dacă aș fi în locul vostru, l-aș azvârli imediat cu cele două sau mai multe mâini și m-aș așeza confortabil, cu un dicționar bun, întrucât toate cuvintele triste pe care trebuie să le folosesc pentru a descrie aceste nefericite evenimente stau gata să se înfățișeze privirilor voastre.

— Îmi închipui că sunteți neliniștiți, zise domnul Poe.

Domnul Poe era bancher și fusese însărcinat să se ocupe de frații Baudelaire după moartea părinților lor într-un teribil incendiu. Regret să

vă informez că până acum nu se achitase prea bine de misiune și că singurul lucru pe care orfanii puteau conta din partea domnului Poe era veșnica lui tuse. Și, într-adevăr, nici nu termină bine propoziția, că își scoase batista și tuși în ea.

Străfulgerarea de bumbac alb fu practic tot ce văzură orfanii Baudelaire. Violet, Klaus și Sunny, împreună cu domnul Poe, stăteau în fața unei enorme clădiri de apartamente de pe Bulevardul Întunecos, într-unul din cele mai elegante cartiere ale orașului. Deși se găseau la numai câteva străzi de locul unde se înălțase odinioară conacul familiei Baudelaire, cei trei copii nu mai fuseseră niciodată pe-aici și presupuseseră că „întunecos“ era doar un nume și nimic mai mult, după cum o stradă numită Bulevardul George Washington nu înseamnă neapărat că acolo s-ar afla domiciliul lui George Washington și nici că Strada a Șasea a fost împărțită în șase părți egale. În după-amiaza aceasta însă, frații Baudelaire constatară că Bulevardul Întunecos era mai mult decât un nume.

În locul felinarelor, amplasați la intervale regulate de-a lungul trotuarului, se înșirau niște copaci enormi, cum nu mai văzuseră niciodată (și pe care abia de-i zăreau și acum). Din vârful unor trunchiuri țepoase și groase, crengile atârnavă ca niște rufe întinse la uscat, desfăcându-și frunzele netede și late ca un baldachin verde deasupra capetelor lor. Baldachinul acesta împiedica lumina să pătrundă și iată de ce, cu toate că era jumătatea amiezii, pe stradă părea a se fi lăsat deja înserarea, chiar dacă una mai verzuie. O primire nu tocmai nimerită pentru trei orfani care își văd întâia oară noul cămin.

— Nu aveți niciun motiv de neliniște, zise domnul Poe, strecurându-și batista la loc în buzunar. Îmi dau seama că unii dintre foștii voștri tutori v-au cauzat mici neplăceri, dar sunt convins că la domnul și doamna Murdărescu veți găsi un cămin adevărat.

— Nu suntem deloc neliniștiți, spuse Violet. În cazul nostru, anxietatea întrece neliniștea.

— „Anxios“ și „neliniștit“ înseamnă același lucru, observă domnul Poe. Și, în fond, ce anume vă trezește anxietatea?

— Conte Olaf, desigur, răspunse Violet.

Violet avea paisprezece ani, fiind astfel cea mai vârstnică dintre frații Baudelaire și cea mai în măsură să le dea replica adulților. Era de asemenea o minunată inventatoare, și cu siguranță că, de n-ar fi fost copleșită de anxietate, și-ar fi legat părul cu o panglică, să nu-i intre în ochi cât se gândea la o invenție care să mai însenineze împrejurimile.

— Conte Olaf? zise domnul Poe cu dispreț. Nu vă mai gândiți la el. Aici n-o să vă găsească în veci.

Cei trei se uitară unul la altul și oftară. Primul tutore găsit de domnul Poe, Conte Olaf, era un individ la fel de întunecos precum bulevardul. Avea o monosprânceană lungă, un ochi tatuat pe gleznă și două mâini murdare, cu ajutorul cărora spera să înhațe averea familiei Baudelaire, pe care

orfanii aveau să o moștenească de îndată ce Violet ajungea la majorat. Copiii îl înduplecaseră pe domnul Poe să îi ia din grija contelui, însă acesta îi urmărise de atunci cu nestrămutată hotărâre, o expresie care, în cazul acesta, înseamnă „oriunde s-ar fi aflat, urzind planuri ticăloase și deghizându-se ca să îi ducă de nas pe cei trei copii“.

— E greu să nu ne gândim la Olaf – zise Klaus, scoțându-și ochelarii în ideea că poate era mai ușor să vadă în beznă fără ei –, deoarece camarazii noștri sunt în ghearele lui.

Cu toate că avea numai doisprezece ani, mijlociul familiei Baudelaire citise o mulțime de cărți și utiliza frecvent termeni precum „camarazi“, un sinonim pretențios pentru „prieteni“. Klaus se referea la tripleții Quagmire, pe care îi cunoscuseră la internat. Duncan Quagmire era reporter și mereu își nota în caiet informații utile. Isadora Quagmire era poetă și scria în caiet poezii. Al treilea triplet, Quigley, murise într-un incendiu înainte ca frații Baudelaire să aibă ocazia

de a-l cunoaște, lucru ce nu-i împiedica să fie convingși că s-ar fi împrietenit și cu el. Asemeni celor trei Baudelaire, și frații Quagmire erau orfani, părinții lor murind în același incendiu. Și tot asemeni celor trei Baudelaire, frații Quagmire moșteniseră o avere uriașă, sub forma celebrelor safire Quagmire, niște pietre deosebit de rare și de valoroase. Dar între frații Baudelaire și Quagmire exista și-o diferență: aceștia din urmă nu izbutiseră să scape din ghearele contelui. Tocmai în momentul când aflaseră un teribil secret din trecutul lui Olaf, acesta îi răpise. Iar de atunci, de grijă, orfanii Baudelaire nu mai puseseră geană pe geană. De câte ori închideau ochii, nu vedeau decât mașina lungă și neagră care îi răpise pe tripleți și nu auzeau decât strigătele prietenilor lor, care le transmiteau o frântură din teribilul secret. „V.F.D.!” strigase Duncan, chiar înainte ca mașina să demareze, iar cei trei orfani se suciseră și se învârtiseră, noapte de noapte, îngrijorați pentru prietenii lor și nedumeriți de înțelesul acestor litere.

— Pentru frații Quagmire să nu vă faceți griji, zise domnul Poe încrezător. Nu pentru multă vreme, în tot cazul. Nu știu dacă ați citit buletinul informativ al Firmei de Administrare a Baniilor Penalitatea, dar am niște vești foarte bune în legătură cu prietenii voștri.

— Gavu? întrebă Sunny.

Sunny era mezina familiei Baudelaire și, totodată, cea mai mărunță, nedepășind cu mult dimensiunile unui salam, lucru deloc neobișnuit pentru vârsta ei. Avea însă patru dinți mai mari și mai ascuțiți decât ai oricărui bebeluș. În ciuda dentiției sale dezvoltate, Sunny vorbea totuși într-o limbă pe care majoritatea oamenilor o găseau greu de înțeles. „Gavu“, de pildă, însemna ceva de genul: „Frații Quagmire au fost găsiți și salvați?“, iar Violet se grăbi să îi traducă domnului Poe.

— Chiar mai bine de atât, zise acesta. Am fost promovată. Sunt acum vicepreședinte al băncii și însărcinată cu afacerile orfanilor. Asta înseamnă că mă ocup nu doar de soarta voastră, ci și de-a

fraților Quagmire. Vă promit că voi investi mult din energia mea pentru a-i găsi și a-i readuce în siguranță, sau nu mă cheamă...

Aici, domnul Poe se opri ca să mai tușească o dată în batistă. Orfanii Baudelaire așteptară răbdători să termine.

— ...Poe. Bun. După ce vă las aici, voi merge cu elicopterul într-o expediție de trei săptămâni pe un vârf muntos, unde ar fi fost zăriți frații Quagmire. Va fi greu să dați de mine în perioada aceasta, întrucât elicopterul nu are telefon, dar am să vă sun eu de îndată ce revin cu tinerii voștri prieteni. Acum, voi vedeți numărul clădirii ăsteia? Nu-mi dau seama dacă am nimerit unde trebuie.

— Cred că e numărul 667, zise Klaus, chiorându-se în slaba lumină verzuie.

— Atunci am ajuns. Domnul și doamna Murdărescu locuiesc în apartamentul de lux de la ultimul etaj al clădirii din Bulevardul Întunecos, numărul 667. Cred că ușa este aici.

— Nu, e aici, se auzi un glas ascuțit și pițigăiat venind din întuneric.

Surprinși, copiii tresăriră ușor și se întoarseră. Dinaintea lor era un bărbat purtând o pălărie cu boruri late și o haină mult prea mare pentru el. Mânele hainei îi acopereau complet mâinile, iar borurile pălăriei îi ascundeau în bună parte trăsăturile feței. Bărbatul era atât de greu de zărit, încât nu era de mirare că orfanii nu-l reperaseră mai devreme.

— Vizitatorii noștri cu greu găsesc intrarea, spuse el. Iată de ce locatarii au angajat un portar.

— Ei bine, eu unul mă bucur, zise domnul Poe. Mă numesc Poe și am o întrevvedere cu domnul și doamna Murdărescu, să le las noii copii.

— A, da, făcu portarul, mi-au spus că veniți. Vă rog, intrați.

Omul deschise ușa clădirii și îi conduse într-o cameră la fel de întunecată ca strada. În loc de becuri, fuseseră așezate câteva lumânări pe podea, și iată de ce copiii nu puteau spune dacă se află într-o cameră mică sau într-una mare.

— Vai de mine, dar ce întuneric e aici! exclamă domnul Poe. De ce nu le ceri angajatorilor dumitale să aducă o lampă cu halogen? Una bună, puternică.

— Nu putem. Acum se poartă întunericul.

— Cum adică? întrebă Violet.

— Așa, pur și simplu, o lămuri portarul. Pe-aici oamenii hotărăsc dacă ceva e la modă, adică stilat și atrăgător, sau în afara modei, adică invers. Și lucrurile se schimbă mereu. Păi, acum vreo două săptămâni – nu mai mult –, întunericul era în afara modei, pe când lumina la modă, și-ar fi trebuit să vedeți cum arăta cartierul ăsta. Dacă nu purtai tot timpul ochelari de soare, orbeai.

— Și zici că acum întunericul e la modă? întrebă domnul Poe. Stai să vezi când i-oi spune soției. Dar, până atunci, sunteți bun să ne arătați unde e liftul? Domnul și doamna Murdărescu locuiesc la ultimul etaj și nu vreau să urc până acolo pe scări.

— Hmm, mi-e teamă că va trebui s-o faceți. Există două uși de lift chiar acolo, însă nu vă vor fi de niciun folos.

— E defect? se interesă Violet. Mă pricep la dispozitive mecanice, nu m-ar deranja să arunc o privire.

— O sugestie foarte amabilă și neobișnuită. Însă liftul nu e defect. Doar că nu mai e la modă. Cartierul a hotărât că lifturile sunt în afara modei, așa că l-au oprit de tot. Dar sunt la modă scările, deci aveți cum să ajungeți la ultimul etaj. Haideți să vă arăt.

Și, în frunte cu portarul, traversară holul de la intrare. Ridicând ochii, frații Baudelaire zăriră o scară de lemn foarte lungă și întortocheată, cu o balustradă de metal care se încolăcea de-a lungul ei. La fiecare câteva trepte cineva așezase lumânări, astfel că scara apărea ca o lungă șerpuire de flăcărui tremurânde, ce păleau pe măsură ce urcai și, în cele din urmă, dispăreau de tot.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, zise Klaus.

* O SERIE DE EVENIMENTE NEFERICITE *

— Îmi pare mai degrabă o peșteră, spuse Violet.

— Pinse! zise și mezina, adică: „Sau spațiul cosmic!“

— Mie îmi pare un urcuș serios, zise domnul Poe încruntându-se, apoi se întoarse către portar: Până la ce etaj duce scara asta?

Omul ridică din umeri pe sub haina uriașă.

— Nu-mi amintesc. Patruzeci și opt, cred. Sau poate optzeci și patru.

— Nu știam că există construcții atât de înalte, spuse Klaus.

— Mă rog, patruzeci și opt sau optzeci și patru, eu n-am timp să vă duc până sus, că pierd elicopterul, zise domnul Poe. Va trebui să urcați singuri, copii. Transmiteți, vă rog, salutări din partea mea domnului și doamnei Murdărescu.

— Trebuie să urcăm singuri? făcu Violet.

— Ziceți mersi că nu aveți bagaje. Doamna Murdărescu a spus că nu are rost să vă aduceți hainele vechi, și cred că a vrut astfel să vă scutească de efortul de-a târî valizele pe scări.

— Nu veniți cu noi? insistă Klaus.

— Nu am timp să vă însoțesc. Și cu asta, basta.

Frații Baudelaire se uitară unul la altul. Copiii știau, după cum sigur știți și voi, că nu există niciun motiv întemeiat să îți fie frică de întuneric, dar, chiar dacă nu îți este neapărat frică de ceva, te gândești că e mai bine să te ții departe de lucrul respectiv, iar pe orfani îi neliniștează puțin ideea de a urca până la ultimul etaj fără un adult alături de ei.

— Dacă vă e teamă de întuneric, spuse domnul Poe, aș putea, cred, să-mi amân cercetările și să vă însoțesc la noii voștri tutori.

— Nu, nu, se grăbi Klaus să spună. Nu ne temem de întuneric, iar găsirea fraților Quagmire e cu mult mai importantă.

— Obog, zise Sunny îngândurată.

— Mergi și tu de-a bușilea cât poți, îi zise Violet, apoi eu și Klaus o să te ducem în brațe cu rândul. La revedere, domnule Poe.

— La revedere, copii. Dacă se ivește vreo problemă, nu uitați că puteți lua legătura cu mine

sau cu oricare dintre asociații mei de la Firma de Administrare a Banilor Penalitatea. Mă rog, imediat ce cobor din elicopter.

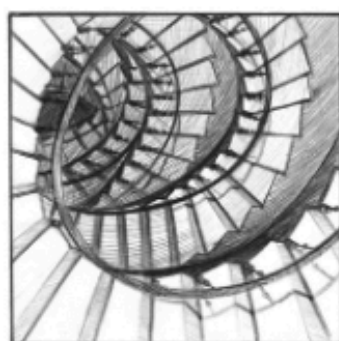
— Are și scara ceva bun, totuși, glumi portarul conducându-l pe domnul Poe către ușa principală. Cu ea, ești mereu pe o pantă ascendentă.

Orfanii ascultară chicotelile portarului, care se făcu nevăzut în întuneric, apoi urcară primele câteva trepte. După cum sunt convins că știți, expresia „a fi pe o pantă ascendentă“ nu are nicio legătură cu urcatul scărilor, ci înseamnă pur și simplu că în viitor lucrurile vor merge mai bine. Copiii înțeleseseră gluma, dar anxietatea nu le îngăduia să râdă. Se temeau că Olaf îi putea găsi în orice moment. Se temeau pentru tripleții Quagmire, pe care ar fi putut să nu-i mai vadă nicio dată. Și, urcând la lumina lumânărilor, se temeau de întâlnirea cu noii lor tutori. Încercau să-și imagineze ce soi de oameni ar locui pe o stradă și într-o clădire atât de întunecoasă, la capătul fie a patruzeci și opt, fie a optzeci și patru de etaje

* LIFTUL LIPSĂ *

cufundate în beznă. Și le venea greu să creadă că lucrurile vor merge mai bine în noul lor cămin atât de sumbru și de slab luminat. Cu toate că îi aștepta un urcuș lung, lung, pășind în beznă orfanii Baudelaire erau prea copleșiți de anxietate ca să mai creadă că sunt pe o pantă ascendentă.

CAPITOLUL doi

Ca să vă faceți o idee mai precisă despre cum se simțeau orfanii Baudelaire la debutul istovitoare ascensiuni către apartamentul de lux al soților Murdărescu, v-ar fi poate de folos să parcurgeți acest capitol cu ochii închiși, deoarece lumina dată de lumânărilele de pe trepte era atât de slabă, încât cei trei aveau impresia că sunt cu ochii închiși, chiar și atunci când se forțau din răputeri să vadă. La fiecare curbă a scării era o ușă care ducea în apartamentul de la etajul respectiv, plus cele două uși glisante ale liftului. Din spatele lor nu se auzea, bineînțeles, nimic, liftul fiind oprit, însă de dincolo de ușile apartamentelor răzbăteau

până la urechile copiilor zgomotele făcute de locatari. La etajul al șaptelea auziră cum doi bărbați râdeau la gluma cuiva. La etajul al doisprezecelea, pleoscăitul apei în care se îmbăia cineva. La etajul al nouăsprezecelea, o voce de femeie zicând cu accent străin: „Atunci să mănânce cozonac.“

— Mă întreb ce-o să audă oamenii trecând pe lângă apartamentul de la ultimul etaj, se miră Violet cu glas tare, după ce-o să ne mutăm noi acolo.

— Sper că mă vor auzi întorcând pagini de carte, zise Klaus. Poate că domnul și doamna Murdărescu au cărți interesante.

— Sau poate-o să m-audă meșterind cu o cheie fixă, spuse Violet. Sper că soții Murdărescu au scule de care-o să-mi îngăduie să mă folosesc la invenții.

— Crife! zise și Sunny, târându-se cu grijă pe lângă una din lumânările de pe jos.

Violet se uită la ea și-i zâmbi.

— Nu cred că asta o să fie o problemă, Sunny. Tu mereu găsești câte ceva de mușcat. Nu uita să ne spui când vrei să te ducem în brațe.

— Tare aș vrea să mă ducă *și pe mine* cineva în brațe, zise Klaus, agățându-se de balustradă. Încep să obolesc.

— Și eu, recunoscui Violet. După ce Olaf ne-a silit să alergăm atâtea tururi de pistă, când se deghizase în profesor de sport, ai crede că scările astea sunt floare la ureche. Nu e cazul. Apropo, la ce etaj suntem?

— Nu știu. Ușile nu sunt numerotate, iar eu am pierdut șirul.

— Mă rog, nu avem cum să ratăm apartamentul, doar e la ultimul etaj. Vom continua să mergem până ajungem la capătul scărilor.

— Cât mi-aș dori să inventezi un dispozitiv care să ne urce până acolo.

Violet zâmbi, cu toate că frații ei nu o vedeau pe întuneric.

— Dispozitivul a fost deja inventat cu multă vreme în urmă, spuse ea. Se cheamă „lift“. Dar ați uitat că lifturile nu mai sunt la modă?

Fu rândul lui Klaus să zâmbească.